

LANCENDORFER IGNÁC

Késik a vonat

*kényes művelet egyensúlyozni egy lehetett-volnán
a peronon állsz, késik a vonat, csak hazugságaink
menetrend szerintiek két egymást sohasem keresztező
pályán, mondd mernéd-e megszámlálni egy fa leveleit
vagy szétszálazni egymásba másolódott napjainkat
sosem vagy itt és ha itt vagy, akkor is máshol jársz
késik a vonat, pedig már bukdácsolnál nézése
hosszú cérnaszálán szakad vagy foszlik fűzném új
nap tűfokába, alig várva, hogy kilélegezzek minden
tüdőmbe fülledt éjszakát, felköhögjem a belém sült
nyarak sárgás-zöld hurutját, a peronon állsz át
utazóként saját életedben elutazóban az életemből
gyere, nyisd rám ezt a mondatot, mint a vonat ajtaját:
mindig itt vagy, akkor is, hogy ha máshol jársz*

Bolond festőtől vettem a képet

*a vásznon riadt szemű nyulak
szél borzolta mosollyal a vadász
háttérben az a semmilyen évszak
amitől összetapadnak a szálak
és olyan lesz minden mint a kulimász
a kompozíció hiányát vetik szemére
meg hogy dilettáns valljuk be
bolond aki a sajnálatunkra játszik
még hogy nyulak mondják és
összenevetnek a háta mögött
nem bírják elviselni az örvénylő
színek alól rájuk szegeződő
kérelhetetlen tekintetet.*

Imácska

*Vigyázz magadra Istenem
Bajod ne essék hirtelen
Az úton át ha jössz nagyon
Ügyelj tudod a forgalom*

*És öltözz jól hogy meg ne fázz
Míg fényesítem glóriád
S a hallgatásod hallgatom
Gyémántlik szíven ablakon*

*S ha nem törődsz is már velem
Erős vár lesz a két kezem
Hisz annyi gond van így veled
Mi lenne velünk nélküled*